

## Bob's trots

Wat waren we blij met ons eerste eigen huis op zo'n idyllisch plekje onder aan de dijk in De Waal. Voor Hennie niet te ver van Den Burg om naar school te kunnen fietsen en toch heel landelijk, met een tuin die grensde aan een kleine wei waarop schapen graasden. Het huis had een gebroken kap en was wit gekalkt, met uitzondering van de kleine serre die aan de rechterzijde was aangebouwd. We kochten het in april en waren er direct iedere dag na schooltijd en in de weekends aan het werk, want er moest veel gebeuren. Als we na een paar uur werken een kopje koffie dronken in de serre, hoorden we buiten de vogels fluiten dat het een lieve lust was. Onze tuin was, met brandnetels tot kniehoogte en oude iepen rondom, een waar paradijsje voor ze. Gelukkig dat onze katten geen jagers waren. In de serre stond een oude lidcactus uitbundig te bloeien. Echtgenoot Hennie had hem de eerste weken als hij aan het werk was iedere dag een beetje water gegeven en nu werden we beloond met tientallen rozerode bloemen. Op twee meter afstand van het serreraam stonden de lammetjes bij hun moeder te drinken. Om een uur of zes 's avonds was het altijd dikke pret. Met vier poten tegelijk sprongen ze de lucht in en renden achter elkaar aan om pas bij schemering een rustig slaapplekje achter hun moeders rug te zoeken.

De eerste keer dat we met Bob Kuyper het huis binnenstapten keken we onze ogen uit! Hoewel Bob al enige tijd in Den Burg woonde, stond dit huis nog helemaal vol spullen. Zo waren de keukenkasten gevuld met aangebroken potten jam en andere zoetigheden en op de slaapkamers boven stonden verschillende half afgehaalde bedden. Maar het meest opvallend waren de oude radio's die overal stonden opgestapeld. Bob had vroeger een radiozaak gehad en verhuurde in de jaren zestig televisies. Bij het bezichtigen van het huis viel ons op dat hij erg aan dit huis gehecht was. Hij wilde aanvankelijk ook helemaal niet weg uit De Waal, maar zijn vrouw vond het hier, zoals zij ons bij een later bezoek vertelde, te koud en te vochtig. Zij had reuma en dit huis was nergens geïsoleerd. Vooral de erker was met de wind erop erg tochtig. Alleen in de voorkamer stond een kleine kolenkachel en omdat Bob elke cent omdraaide, werd er zuinig gestookt. Gelukkig had ze een beter te verwarmen huurhuis in Den Burg toegewezen gekregen en was daar nu erg tevreden. Bob noemde de nieuwbouwwijk in Den Burg weliswaar "het Getto", maar was zijn vrouw na een jaar toch gevolgd.

In de voortuin van ons nieuwe huis stond een oude Morris onder een appelboompje in het gras geparkeerd. Daar stond hij vast al jaren want hij was helemaal in de grond vastgegroeid. Toen we van de notaris kwamen spraken we met de zoon van Bob af dat hij zou komen helpen om de radio's op te ruimen, want het hele huis stond nog vol. Arme oude mevrouw Kuyper! Dacht ze eindelijk van alle rommel verlost te zijn, moest ze toezien hoe opnieuw vele oude buisradio's op de zolder van haar nieuwbouwhuis werden neergezet. De resterende rommel ging met een busje naar de Rode Zee bij Oudeschild. Daar werd de vuilnis van Texel geregeld in de fik gestoken.



Eindelijk was het hele huis leeg en met het aanzetten van de nieuw aangelegde centrale verwarming trok de kilte eruit en begon het van ons te worden. We waren helemaal weg van het originele schouwtkje in de keuken. We maakten er een afzuiger in en zetten ons gasfornuis er onder. Op Texel was echter geen gas; er werd overal op butaangas gekookt. In Amsterdam was ons fornuis al eens van stadsgas omgebouwd naar aardgas en hier weer van aardgas naar butagas. We vonden het wel iedere keer een gesleep met die butagasflessen. In de keuken kon net een kleine tafel staan, zodat we daar met ons zoontje Arthur konden eten. Van daar keken we zo de tuin in en al in de allereerste week hoorden we een geroffel en zagen een specht in de oude, zieke iep zitten timmeren. Wat heerlijk zo buiten te kunnen wonen! Na een paar weken kregen we vrienden van de overkant een weekendje te logeren.

Daar had Hennie op gewacht. We moesten nog steeds de oude Morris kwijt en nu was hij van plan om met deze vriend en onze Texelse vriend Fen Schilling de auto uit te graven en naar de dorpsmit Lou Witte te duwen. Lou was een geweldige smit maar beschouwde niet alleen zijn schuur en erf maar ook de straat voor zijn deur als werkterrein. Hij kon van deze auto vast nog wel wat spullen gebruiken. Zo gezegd, zo gedaan. De Morris werd uit de grond getrokken en met het zweet op hun koppen



onder aan de dijk geduwd. Vandaar ging het verder het bultje bij de buurman Beekman op en de weg over naar de Polderweg. Het duurde een hele tijd, maar eindelijk zagen we Fen terugkomen. “Nou, ik weet niet of het lukt,” zei hij tegen ons. “Lou Witte is niet erg geïnteresseerd en nu zit Hennie op zijn hurken door de brievenbus met hem te lullen.” Een rare manier van onderhandelen, vonden wij, maar dat was omdat Lou zijn voordeur niet meer open kon krijgen door de

spullen die er allemaal voorstonden. Uiteindelijk kwamen Rick en Hennie gelukkig zonder auto terug. Lou had het maar opgegeven en het goed gevonden dat hij daar achter bleef.

Intussen ging er geen week voorbij zonder dat Bob ‘zijn’ oude huis bezocht. Hij nam altijd de achteringang en ‘vergat’ daarbij te kloppen zodat hij elk moment zomaar voor ons kon staan. De eerste keren waren we (blij?) verrast, maar boden hem toch vaak een kopje koffie aan. “Ach, laat die man toch,” suste Hennie toen ik er echt genoeg van begon te krijgen.

“Hij mist zijn huis. Ik zou er ook problemen mee hebben om na zoveel jaren in De Waal nu in de nieuwbouw van Den Burg te moeten wonen!” Gelukkig was Hennie thuis uit school toen Bob ons een paar dagen later weer met een onverwacht bezoek vereerde. Hij had net een sigaartje aangestoken en was van plan om in de woonkamer op de zelfgemaakte bank met losse ribfluwelen kussens te gaan zitten. Er zaten echter geen zijleuningen aan de bank en toen hij zich achterover liet zakken, kwam hij met zijn achterwerk op een kussen terecht dat maar half op de bank lag. Met een “godverdomme ... wat zullen we nou hebben?” kwam hij met een bons op de grond terecht. Met een geknakte sigaar zat hij boos om zich heen te kijken. Hennie en ik dorsten elkaar niet aan te kijken, bang om in een schaterlach uit te barsten. Het was echter wel een van de laatste bezoeken die hij ons bracht. Een paar weken later kwam hij bij een auto-ongeluk om het leven. Als herinnering aan hem noemden wij ons huis vanaf die tijd “Bob’s trots”.

*Margaret Elzinga*